

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Zólyomi Kati:

A Sátoraljaújhelyi Zemplén együttes és a Bürkös népi zenekar Olivoson!

2., befejező rész

„Ösvény lett az Atlanti-óceánból?”

Szombat, március 20:

A Zrínyi Kör és a cserkészcsapatok közössége társaságában egész napos szabadtéri foglalkozás zajlott le, és kellemebbnek sikerült az elvártnál. Közel százán kocsikáztunk-autóbuszoztunk ki a Honfiék benavéidezi házáig. Ragyogó napsütés kísérte végig a programot. Játszóház, népijáték, kézügyesség, húsvéti tojásdíszítés foglalkoztatta az embereket. Vendégeink ügyesen osztották szét a munkát és bepillanthattunk Észak-Magyarország szokásaiba, míg ők viszont megismerhették (csodálkozva figyelték) a mieinket, mármint önfeledt ritmusunkat, az imádkozást étel előtt s után, a sorakozókat, a csoportszellem megszokott fegyelmét. Késődélután volt muzsika, tánc, és sietés a Hungáriába. Mert este: táncház!

Néha egyes kérdések nem kapnak választ. A várt tánc házra feltűnően kevesen jöttek el. Feltételezhető, hogy a „civil” (nem néptáncos) társaságot némi kétely tartotta vissza, ui. az az előítélet, hogy nem közeledhet, mert nem jártas a néptáncban. Pedig a tánc ház szerepe nemcsak a néptáncosok felé irányul, hanem pont azok felé, akiket ott helyben oktatni lehet.

Irtó érdekes fogalom, semmiképpen sem elkülönítő. Azonban ez esetben táncos is kevés jött... Azért mégis kialakult a hangulat, s ahogy mindig mondom: az bánhatja meg, aki nem jött el! Fogyott a csapolt sör, az üdítő, a bor, és a szenzációs babgulyás is! Minden alkalmat ki lehet használni, csak jókedv kell hozzá, és robban a buli! Itt is volt! A legfiatalabbak mai argentin ritmusokat mutattak a Zemplénnek, s habár többünket meglepett, eredeti volt

látni a magyarokat, ahogy *salsát, cumbiát* és *cuartetót* járnak a mieinkkel! Később ismét megszólalt a Bürkös és egy frappáns mezősegi sorozatra táncolhattunk (széki és vajdakamarási muzsikára). Hajnalban (takarítás után) keveredtünk haza...

Vasárnap, március 21: Szakad az eső. Mégis sikerül a Zempléneket kivinni egy „tipikus argentin tanyanapra”. Utána ismét nagy a készülődés. A zárógála következik. Kicsit szomorú, feszült a hangulat. Előre sajnáljuk a búcsúzást. Csökken a ricsaj. Izgulnak a táncosok is. Ismerkednek a szép terem helyiségeivel, szinte megszámlálják, hány lépés választja el az öltözőket a színpadtól, készülnek, copfot fonnak, kötényeket vasalnak, itt-ott fiúk csapássorozatot gyakorolnak a lépcsőaljban. Fent a színpadon, hangpróba folyik. A zenészek hangolnak, mikrofont egyeztetnek, mint jómagam is a bemondáshoz. En is igazítom magamon a súlyos kazári (palóc) népviseletet. Nem tudom hány magyar és hány

argentín lesz a nézőtérén, de már tudom előre, hogy telt ház lesz! Kétszáznyolcvan ülés a színház. Átvizsgálom jegyzeteimet. A műsor lényegében különbözik a péntektől. Anyagban és sorrendben is. Szép tágas a színpad, kedvesek az argentin technikusok, megegyezünk. Elhalkulnak az utolsó utasítások is. Készen vagyunk!

Néptánc előadás csak érzékeny, hálás közönség jelenik meg! Még zárt függöny előtt köszöntöttem a megjelenteket. Megszemléltem a sorokat, s ott láttam a kedves barátokat, a vendéglátó családokat, felismertem nem egy szomszédomat is, a terem igazgatója tagjait, lányomat Fede Baltar, az uruguayi Tündérgyökér együttes vezetője mellett... Csak erre volt időm, mert meggyulladt a vakító reflektor. Akkor eltűnt minden, és maradt a lélek, a függöny mögött az együttes izgalma, a bizsergő lámpaláz, a gondolatok. Igen értékes egy ilyen életpillanat... A táncszámok nagy elfogadásnak örvendhettek, de nem csak a taps, a lelkes arcok, a spontán hozzászólások színesítették a nézők meglepedettségét! Nem volt szakadék köztük és a kis művészek közt.

A bodrogközi műsorszám (az együttes területe táncrendje) a szó teljes értelmében meghódította a közönséget! Egyszerű ereje van, a határozott felvidéki lábhangsúly, a gyönyörű ének és muzsika az előadók öntudatossága által páratlan percek szerzett mindnyájunknak. A York színház egyik menedzsere így vélekedett: *“¡Qué increíble lo que me pasó! Todo me gustó mucho, pero el número que representaba al pueblo del conjunto me hizo temblar, ¡sentí comunión con ellos! ¡Cuánta identidad!”*

Hétfő, március 22: A csendes lazítás napja... Barátaink csomagolnak, kisebb vásárlást intéznek el, tünődnek és gondolkodnak az átéltéken. Mi már tudjuk, mit érez egy anyaországi magyar miután megismeri életünket... Estére „hivatalos búcsúbuli” lesz Zomboryék házában. Nehezen képzelhető el, hogy fog eldőlni. Elkerülhetetlen. Mindennek vége, minden elmúlik, a jó is! Az előzetes nosztalgia ellenére megjelenünk mindnyájan, mármint azok, akik végigjártuk ezt a hetet... órákig folyik a szórakozás. Eszünk-iszunk, nevetünk, asztalteniszt játszunk, énekelünk, táncolunk, mint akik nem akarnak tudomást venni arról, ami következik. Szenvedélyes tánc indul be. A párok kevertek, ottaniak-itteniek úgy járják, mint az angyalok, vígádnak, mint az elítéltek. Mintha örökké tartó mozgás keletkezne. Aki nem táncol próbálja megérteni. Szinte rituális szertartás.

Bensőséges. Más nem számít. Csak a tánc. Az érintés, a kapcsolat, a közös hagyomány, a szeretet.

Magyar a magyarral. A kicsi, a fiatal, az idős... nincs megkülönböztetés, csupán egymásba olvadás. Megtörténik a hálák kifejezése, az ajándékosztás is. De elmerengett szemek néznek maguk elé. Nincs egy valaki, aki ne gondolkozna... A szétszéledés is úgy történik, hogy ne legyen fájdalmas. Úgy megyünk haza, mint akik már együtt maradnak. De nem. Egy része elmegy, továbbmegy, visszamegy. Itthonról - haza!

Kedd, március 23: Gyengének érzem magam. Elindulok a Hungária felé. Nehezen lépek, nem úgy megyek, mint szoktam. Fáj valami bennem, nagyon. Nem tudom meghatározni melyik része a testemnek, melyik szervem. Fáj. Belépek a Monteverdén. Látszólag felületes, természetes a hangulat. Bőröndök, csomagok, zsákok hevernek a kijáratnál. Egy nagy autóbusz áll meg előtte. Átsietünk a teniszpályára. Gyorsan! „Csoportkép”! Vígsumorúan beállunk, még mosolygunk is a kattintások előtt. Ölelkezve kézen fogva állunk megmeredve. A pillanatfelvételek után levelt olvastam fel „táncoslábú” testvéreinknek: *„... azt mondtátok, azért vagytok itt, hogy hagyjatok nekünk Magyarországot! Tévedtek! Elvisztek magunkból egy szívdarabot!... Vigyázzatok magyarságunkra továbbra is, és ne felejtsetek el, hogy munkátokkal, táncokkal a legvalóbbat őrzitek meg: a magyar nép lelkét!”*

Ez is meglelt. Kész. Vége. Utolsó szemle a busz előtt. Kedves utolsó szavak, ígéretke hangzanak el. Felszállás. Egy óriási úr... egy fullasztó csend...

Még jönnek mások, újak, szépek, de még hány darabot visznek el belőlünk? Elgondolkozom: lehet hogy egyszer meg is szűnnek?

Üi.: „Átszellemült, varázsos, parányi csodák” minikronikája:

- A Hungária „idősek” asztalának húzza a Bürkös!

- A bogrács gulyás mennyei íze-illata! (a vendégeink főztek nekünk) -

- A „madárlátta” pálinka, a rögtönzött éneklés-mulatás a Hungária bárjában -

- A barátok beszélgetések, a séták, az élettörténetek meghallgatása -

- Carolina Sorbello (Pelú), a Tündérgyökér (Uruguay) táncosa, ahogy minden szabad pillanatot megragadva a Bürkösökkel hegedül -

- Az utolsó csoportkép a teniszpályán, és később látni a buszt eltávolodni a Monteverde utcán -

- Bonapartian Edi (Regös együttes vezetője) ahogy autójával egyedül követi a buszt -

- Facebookban látni barátainkat, de már az uruguayi magyaroknál, Montevideóban! (előttünk São Paulóban töltötték négy napot, s innen viszont Montevideóba utaztak át).

Örült mozgalom ez! Hála a Jóistennek, része lehetünk! Eszköz akárhol a világon. Összetartó erő, tulajdon, kincs, igazi magyar család.

Egy hálás résztvevő, még egy néptáncos

Zólyomi Kati

Beindult 2 újabb néptánc-szakosztály!

Ha a tágas mezőkön vagy a hegyek ormán járunk, a szép csendben a lágy tilinkó dudorász, vagy egy szelíd állat nyakában kong a kolomp mély édes hangja... E hangszerek illenek a természet harmóniájához, szinte hozzá komponálódtak, mint a népdal az emberek mindennapjához. Mindegyik a sajátos tájához, vagyis emberei munkájához tartozik. Hívó hangok, meleg és otthoniasak. Kedvesek...

A Regös néptáncgyűjtés így keresztezte működésének két új csoportját: az utánpótlás csoportja a TILINKÓ, és a felnőtteké pedig a KOLOMP nevet kapta. Ez év áprilisa utolsó szombatján lezajlottak az első gyakorlatok, jó hangulatban, érthető kíváncsisággal és izgalommal. A TILINKÓ soraiban ezentúl az összes 11-16 éves cserkészörsök indulnak, székelyföldi táncokkal, a KOLOMP viszont a volt nép-

táncosokat, cserkészszülőket és ezeknek barátait, házastársait gyűjti magába, szatmárvidéki (Észak-Magyarország) és széki (Mezőség) táncrendek oktatásával.

Közel 15 gyermek és 20 felnőtt jelentkezéssel ez erős alátámasztás az 53 éves dolgozó együttes fejlődéséhez. A dél-amerikai magyar néptáncmozgalom egyre fejlettebb, életvidámabb és korszerűbb síkon halad a szétszórt magyarság egyik ágának megerősítésében! Ne feledjük, hogy a következő néptáncalkalmazó biennáléja ismét itt, Buenos Airesben kap székhelyét, immár negyedszer! Előreláthatólag e XI. kiadásán már az új néptáncos katonáink is fellépnek saját lábukra tervezett táncprodukcióikkal. Az én személyes érdeklődésem mellett innen, a HUFII hasábjairól is szilárd kitaratást, tanulást és sikert kívánunk nekik! Mind a négy alcsoportnak!

A négy együttes táncoktatása a cserkészház földszintjén, a Regös próbatermében történik.

REGÖS: szerdán és pénteken este, Bonapartian Edi és Dani irányításával.

TILINKÓ: szombaton cserkészület után, Benkő Sanyi irányításával.

KOLOMP: szombaton délután, Zólyomi Kati irányításával.

OLEANDER: csütörtökön este, Roglich Nati irányításával. (ZK)

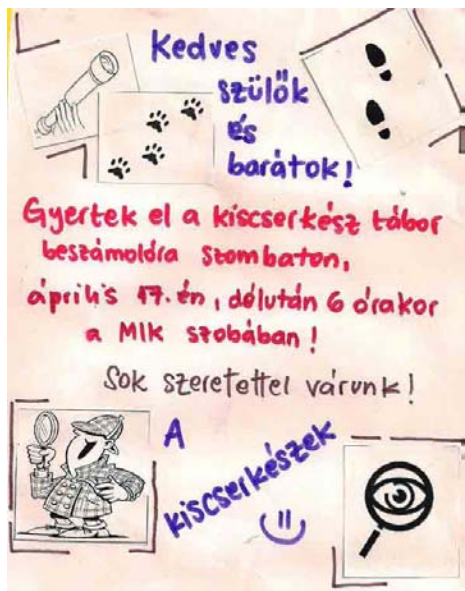
SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

„Gyertek nyomokat keresni!”

Évek telnek el. Változik a világ, a körülmények. A magyar cserkészközösség is megteszi a magáét. Szemlél, megerősít és formálódik tovább. Mindennapi tanúk előtt alkalmazza azokat az eszközöket, amelyekre épült száz évvel ezelőtt is. Kolóniánk cserkészcsapatai létszáma, vezetőik felkészültsége, a programok kiigazítása is a realitáshoz igazodik.

Néha ugyan reményteljesebb eljövendőknek örülhet! Régen volt ennyi kiscserkész, mint a jelen pillanatban! Szombatonként nyüzsgő a sok kéynyakkendő apróság, szaladnak, hintáznak, játszanak és láthatóan kiveszik részüket a vezetőik által lelkiismeretesen kidolgozott foglalkozásokból.

Április 17-én beszámoltak az utolsó táborokról. Kedves, ötletes, hagyományosan előkészített délutánt osztottak meg a családokkal. A kistermetű, jókedvű társaság beleélte magát a kerettörténet izalmába, és határozott fegyellemmel játszotta meg szerepét. Léleksimogató a kis vékony hangocskákat hallani, ahogy - ki nagyon szépen, ki akadozva még, de - *magyarul* válaszol, mesél, szólal meg! Tapsolt is a szülő-rokontábor, nevetett, mosolygott minden arc, de a legjobban a kiscserkészek élvezték „saját” műsorukat! A filmösszeállítás remekre sikerült: ügyesen, humorral, egymást követő helyzeteket mutatott meg, kifogástalan zenekísérettel, tisztán érthető bemondással, spanyol

főlirattal. A hangulat egy pillanatra sem lankadt, egyáltalán: minden jól sikerült!

Dicséretre méltó a vezetők szerepe, hozzáállásuk ehhez a különleges cserkészneveléshez. Kicsikkel foglalkozván percnyi lazítás nem adódhat. A magyar kiscserkészet sorsrajzoló!

Zárásnak sok tucat frissen készített töltött palacsinta fogyott el, s boldogan ment haza mindenki. Mégegy sor téglá került fel a magyarság várának falára!

Zólyomi Kati est.

ZIKHÍR - ZIKUJDONSÁG

Levél a Balassi Bálint Intézetből

Budapest, 2010. április 18. Amióta csak emlékszem, mindig ezt az évet vártam. Láttam, ahogy a nagyobbak mennek

Magyarországra, visszajövetelük után pedig mesélnek róla, hogy milyen dolgokat csináltak és milyen nagy, jó és talán rossz élményeken mentek át. És most mi vagyunk azok, akik írjuk a cikket a mi ittlétünkről!

Őszintén szólva, amikor az emberek megkérdezik tőlünk, hogy már mióta vagyunk itt, összenézünk Ricsivel, elgondolkodunk és azt válaszoljuk, hogy kb. két hete. Pedig mégsem! Már majdnem három hónapja! Hihetetlen, hogy milyen gyorsan múlik az idő, és hogy mennyire ki kell használni minden egyes percet! Szerintem mi eléggé jól igyekszünk is kihasználni: már elmentünk Velencébe (a karneválra), Felvidékre, Bécsbe és most tervezünk menni Prágába, aztán Krakkóba és onnan Auschwitzbe. Ha jól megfigyeled az utazási lehetőségeket, akkor nagyon olcsó jegyeket lehet szerezni!

Különböző táncolunk a „Kertészet” néptáncgyűttesben, aminek a próbái szerencsére a Corvinus egyetemen vannak, szóval 400 méterre innen (és ez tök véletlen!). Sokat zenélünk Ricsivel a szobában meg az utcán, de már egy bárban is zenéltünk, ahol Vass Ili énekelt velünk. Ez nagyon jó és sikeres volt! És pont ma mentünk egy zene programnak a *casting*jára: úgy hívják, hogy X-FAKTOR (olyasmi, mint nálunk az „Operación Triunfo”). Nagyon nagy élmény volt számunkra, profik közt voltunk és mindenki kérdezte tőlünk, hogy honnan jövünk. Legalább 10-szer elmondtam a családomnak a történetét. A „Boldogot” is ismerttettem itt, beszéltem a Juventus Rádióval a tulajával, adtam is CD-t neki és alkalomadtán majd beszél az argentinai magyar kolóniáról és fel fog tenni egy pár „Boldog”-számot!

A Balassiban nagyon sokmindent tanulunk, főképpen az önállóságot. Ricsivel és a szobatársunkkal (aki perui) nagyon jól kijövünk, segítünk egymásnak és majdnem mindent közösen csinálunk. Különböző nagy jó hangulat van az épületben, mindenki nagyon „jó fej”! Érdekes mindenkinek a történetét hallani, hogy hogy jutottak Magyarországra, a Balassiba...

Nagyon sokan egyáltalán nem magyarok, és sok nagyon érdekes sztorit hallottam.

Az órák eléggé érdekesek és könnyűek, hogyha tanulunk! Az nem igaz, hogy itt semmit sem tanulunk, és hogy csak buliról van szó mindennap! Már érzem, hogy egy csomót tanultam ezalatt a három hónap alatt. A kötelező tantárgyak: nyelvtan, történelem, művészettörténelem és irodalomtörténelem. Másrészt vannak tantárgyak, amiket választani lehet. Én tánc történetet választottam.

Az egyetlen, amit kritizálnék a tanításból az, ahogy be vannak osztva az órák, nincs egy fix órarendszer, ami mindennap ugyanaz, hanem mindennap máshogy van felosztva. Van, amikor reggel és este, van, amikor csak délután, van, amikor csak este, van, amikor csak reggel és van, amikor egész nap... Ez nem engedi például, hogy találjak egy fix munkát - bár Magyarországnak a helyzete sem engedné meg, hogy munkát találjak. Reméljük, az új kormány helyrehozza ezt. Ricsivel spanyoltanárok vagyunk, és én gitár órát is adok. És különben zsonglorkodunk is az utcán, sőt, én azt mondanám, hogy ezzel jóval többet keresünk, mint a tanári munkával, de az a rossz, hogy nagyon a klímától függünk.

Nekünk óriási nagy élmény itt lenni. Olyan, mintha egy álomban lennénk, amiből nem akarunk felébredni, pedig ez IGAZ! És a legjobb az, hogy még vár ránk a nyár! Már nagyban tervezzük az európai utunkat, a müncheni Jubit, a kárpátaljai segédtszít (amin részt fogunk venni mint kiképzők) és lehetőleg az erdélyi tánc tábort is.

De mégis hiányzik Argentína, a barátok és persze a család! Sokat gondolok mindenkire.

Egy óriási nagy mosollyal üdvözlök mindenkit, Ricsi nevében is. És nagyon köszönjük a Zrínyi Körnek és a KMCSSZ-nek, hogy ezt a lehetőséget megadták! Majd még írok!

Lajtaváry András

GONDOLATOK EGY CSERKÉSZTANÁCSKOZÁS UTÁN

(2010. február 27-28 Woodside Priory, San Francisco) (*)

100 éves a magyar cserkészlet. Az egész világon működik - bár nem olyan népszerűen vagy tömegesen, mint amikor Baden-Powell és gr. Teleki Pál elindították.

Akkor a háborúk hangulata a levegőben volt. A társadalom struktúrája megingott. A gyerekek a cserkészletben találták a kivezető utat. A jókedv, becsületesség, természetszeret, baráti kapcsolat, segítőkészség, Istenbe vetett hit, bátorság, embertárs segítése, pajkosság és játékoság romantikája vonzotta a fiatalokat. Sík Sándor tömören megfogalmazta a magyar cserkészlet különösen gazdag értékeit: emberebb embert és magyarabb magyart nevelni.

És ma? Elvált és elidegenedett családtagok közmérgében kallódó elhanyagolt gyerekek, akiknek nincsenek sem családi, sem társadalmi korlátai. Emberi kapcsolatot nem találnak sem a kábítószer megosztásában, sem a laza nemi kapcsolatokban - hanem a rideg számítógép csettelése virtuális valóságában. Az „udvarlás” is ott történik.

A cserkészlet ezzel ellentétben majdnem érthetetlen módon életértéket nyújt. Elsősorban, kiviszi a gyereket a természetbe: otthon van éjjel, a csillagok alatt, az égig erő fák társaságában - a táború

és a barátok társaságának melege mellett. Megtölti lelkét valami, ami óriási, ami élet, amit sem moziban, sem szobasarkokban nem lel az ember: *kapcsolatot a földdel.*

Aztán nem csak magának, egyedül él. Részbe egy emberi közösségnek - másokon segít. Valakit meghallgat, hozzájárul életéhez. Rájön, hogy mindketten meg gazdagodnak, egymásba kapcsolódnak, valahogy eggyé válnak és tágabbak lesznek. Nagyobbak. Szébbek. Lelkük kezd szárnyalni.

Rövid életünk alatt futnak a percek, rohannak az évek. A téglá, amit betesz az életed épületébe - meghatároz téged. Mit építesz? Borospincét, vagy katedrális? **A cserkészlet aranytéglá.** A szeretet, szavahihetőség, integritás, bátorság téglája, átszöve barátokkal, játékokkal, műveltséggel. Óriási erővel, amely megerősíti az embert az élet kihívásaival szemben. A vagány, egészséges magyar ifjú vezetőnek kell kikristályosítania és szívárvány fényével bevilágítania mások hétköznapjait.

Kívánom, hogy cserkészletünk elöntse a világot. Hemzsegienek utcán, szigeten, az egész világon, mint Baden-Powell idejében - és kiegyenesedik ez a görbe világ.

(*) Ecsedy Yudit, v. Los Angeles-i lcs.pnok. cikkek nyomán kivonatolva HKZS

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi, a büszke mama András és Richárd között

„Most már nem lehet visszafordulni, nem lehet többé semmit az időre vagy a véletlenre bízni, nem lehet várni, hogy majd csak lesz valami, s nem is lehet belenyugodni, hogy addig is, amíg lesz valami, én csak élek így tovább.”

Márai Sándor

A ZIK ASSZONYAI-LÁNYAI

